

Hosszú

(Részlet)

ez a csípőd amit most megemelek mamám
hogy húzódik az idegszál a ledolgozott élet
könnyű testedet nehéz szívvel helyezem
egyik pontról a másikra és sose a fájdalommentesre
mert a húsig elkopott bőr mindenhogy fáj
saját magadnak vagy útban
és engem is bánt hogy ilyen magas vagyok
hogy muszáj lehajolnom hozzád
az ágy szintjén üvöltünk némán
a lepedők mint elfásult rabszolgák
alig győzik a sok ecetet mosást
alig győzi a torok a kiáltást befelé

meg kell mosnom a melleidet mamám
tudom hogy még sose láttam őket
lassan térdre ereszkedik a szégyen
eltörlünk minden eddigi rendszert
ebben a házban senki nem éhes
a füstölő kéményünk is itthagy minket
egy ló néz be az ajtón önszántából jött ide
nagyokat fújtat királykék pokróccal takarom be
számolod a falatokat számolom a gyógyszert
hogy mikor kell menni a következő dobozért
porcelán ujjakkal cserélem a katétert
az aranyló tenger imbolyog a kezeim között
úgy félek hogy nagyon sokáig lesz magadban részed

ülök az iszapos sötétben
várom a két órát hogy beadjam a gyógyszer
elkeserítően egyhangúak benned az éjszakák
nem hoznak javulást változást
félelmetesen keveset alszol csak bámulod a mennyezetet
egyszer rajtakaptalak amikor meg akartam nézni
hogyan élsz-e még csak néztél választ keresve
az idő lassan kihúzgálja a cérnaszálakat a ruhámból
eltűnik majd a sok apró virág
valaki krizantémot nyom a kezembe
készüljek a temetésre
már nem kell félnem hogy leesel az ágyról
alapos és kidolgozott a bénulás
csak a szív ver kötelességből és félre
nem tudom nélkülem elképzelni a tengert
nem tudom nélküled elhinni az ágyat
ha valakit gyakran emlegetünk megjelenik
ezért szólítgatod folyton a halált
mamám nekem nincs tiszta fekete ruhám
versenyt futok a téllal hogy ki hal meg előbb
isten a nyakamba akasztotta a stopperórát
halljam a percek az egyre erőtlenebb hörgéseket
a ló állva alszik a teraszon hátán a királykék takaróval
időnként belerúg az üvegbe rosszat álmodik
utána percekig remeg az átlátszó külvilág

oldalra fordulunk mamám hogy szellőzzön a seb
fáradhatatlanul beleragad a húsba a kötés
szinte teljesen beborít a tejút amit rád tekerek
de előtte belekiabálok a sebidbe hogy
takarodjanak a burjánzó fehérvérsejtek
nincs bent a hallókészüléked a hangból semmi
nem jut el a kívánt helyre a rózsaszín negyedbe

80 km/h-val a kórház felé
ennyi a megengedett sebesség a hiányba
minden kátyúnál felsikoltanak a szerveid
egyre jobban szorítom a kezed
az egyenletesebb részeknél megitatlak
próbálom elkapni a tekinteted
ami szalad a fákkal a kanyarokkal
látom benned a kérdést hogy ez az
utolsó utad-e
ha tudnál integetnél a tájnak
ha tudnám hogy ezt nem láthatod többé
felültetnélek és egész úton tartanálak
zavaros a szemed kékje mintha
felkavarták volna a kávézaccot
fél deci tengerben
fojtogat a félelmed és nem is értem
ezért imádkoztál hogy vége legyen
a kezekben a kulcs és most befalaznád
a kaput felszántatnád a kertet
hogy ne tudjanak róla hogy létezel
hátha kapsz még néhány évet
de emlékezz csak vissza azt mondtad
nem akarsz megélni több telet
ősz van most kell meghalni
ha meg akarod úszni a decembert
a királykék pokróc lobogása a szélben
időnként feltűnik az ablak tisztább szegletében
megállíthatatlanul fut utánunk a ló
ha látnád milyen szépen száll a sörénye
ha látnád a bánatot a szemünkben
a szívizmon kívül mindegyik fejlett
csak ezt az egyet nem edzettük erősre
hónapok óta kanalazom belőled a rossz sejteket
de mint háborús övezetben a családok
kapaszkodnak össze a szövetek
áttörhetetlen berlini fal húzódik
a holnap és közötted
már nem kellemetlen a köd ami ránk telepedett
hogy legyen még valami emberi a mélységben
mindig megfőzöm másnapra a krumplifőzeléket